

JAMES ALTUCHER

DEDICATIE

ALEGE-TE PE TINE ÎNSUȚI
POVEȘTILE

Fii fericit, fă milioane, trăiește visul

Traducere din limba engleză:
Romică Lixandru

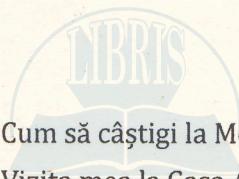
 ACT și Politon

2016

CUPRINS

Cuvânt-înainte pentru <i>Alege-te pe tine însuși – Poveștile</i>	11
Un alt cuvânt-înainte pentru <i>Alege-te pe tine însuși – Poveștile</i>	14
Al treilea Cuvânt-înainte	17
Cum să fii supererou	18
Blogging neînfricat	21
Primul meu client e mort	24
Să nu ajungi la pușcărie	29
Cum să fii un luptător extrem	33
Cum l-am ucis pe Osama bin Laden	37
Cum să eviți moartea	40
Cum să fii vedetă de televiziune	43
Cum să devii bogat, impulsul	46
Vreau să trăiesc	49
Cum să fii regele lumii	51
N-ai cum să te sinucizi fără să te doară	55
Ziua în care am împiedicat un jaf de 10 milioane de dolari	59
Cu tot respectul convenit	64
Alba-neagra pentru sufletul tău	67
Scrisoare imaginară din partea fiicei mele adolescente	72
Fata al cărei nume conține o înjurătură	74
Prostituate, droguri, HBO și cel mai bun loc de muncă pe care l-am avut vreodată	78
Sex live, șah și rușine	81
Ziua în care Stockpickr urma să se închidă – O poveste despre prietenie	85
Întâlnirea mea pe nevăzute a mers prost	90
Ghidul autostopistului galactic	93

Cum să câștigi la Monopoly de fiecare dată	97
Vizita mea la Casa Albă	100
Purtat de val: Sunt un tip norocos	103
Totul e amuzant tot timpul	106
Cum mi-a schimbat Stevie Cohen viața	109
Am povestit cum am fost terapeut specializat în aparatul respirator?	114
Rezoluția mea de Anul Nou 1995	119
Motivul pentru care Facebook valorează 100 de miliarde de dolari	122
Cum l-am făcut pe Yasser Arafat să piardă 2 milioane de dolari	126
Mă fac vinovat de a fi torturat femei	133
Cum să ai succes în Los Angeles fără să depui mult efort	136
Imaginează-ți că ai zece ani	140
Cum am fost complet umilit de yoga	144
Mă numesc James A. și sunt alcoolic	148
Avocatul meu e mort	153
Vreau ca fiicele mele să fie dependente de droguri	156
Când mă fac mare, vreau să fiu Google	160
Trăiește-ți viața ca și cum toți ceilalți ar urma să moară azi	166
Fă din fiecare clipă o operă de artă	169
Obsesie	173
Steve Wynn și diamantele pierdute ale Africii	177
140Love – Cel mai bun serviciu de matrimoniale	180
Libertate	186
Vreau ca fiicele mele să fie lesbiene	192
Cum am întâlnit-o pe Claudia	194
Să te îndrăgostești	200
Sper din tot sufletul că n-am să repet trecutul	204
Cum am dezamăgit-o pe mama lui Tupac	208
Sunt cel mai curajos om în viață	211

Mi-e rușine	214
A trebuit să mint	215
Trei povești despre miliardari	219
De ce ar trebui să se arunce cu o grenadă în mine	223
Anul în care n-am făcut decât să joc pocher	227
Cum să fii comediant	230
Șoarecele din salată	235
De ce am înființat Stockpickr	238
O mulțime de oameni dezbrăcați	244
Despre autor	250

L-am mințit ca să obțin un loc de muncă. Managerul fondului hedge* m-a întrebat câți bani am în contul bancar.

Eu aveam ZERO, dar i-am răspuns: „1 milion de dolari”. Asta se întâmpla în 2002.

În cei doi ani dinainte pierdusem toți banii pe care-i câștigasem vreodată și casa. La momentul acela eram falit.

El a zis: „Cum îți permiți să trăiești din așa ceva?”

Ceea ce acum mi se pare ridicol este că la momentul acela am simțit cum fiecare celulă din mine se întoarce cu susul în jos de rușine.

Am avut impresia că aș fi demonstrat că am curaj dacă i-aș fi întors întrebarea.

„Păi, tu câți bani ai?”

„100 de milioane de dolari”, mi-a zis el. Cine știe?

Unul dintre prietenii mei mi-a spus ceva: „Nu poți să știi niciodată câți bani are cineva până în clipa în care începe procedurile pentru faliment”.

Am citit o statistică conform căreia oamenii mint (inclusiv aici și „minciunile nevinovate”) în medie de 10 până la 200 de ori pe zi. Am citit și că oamenii rostesc în medie în jur de 2 500 de cuvinte zilnic.

Așa că una dintre tehnicile prin care să ne oprim din mințit este să nu mai vorbim. Eu încerc să nu vorbesc. Încerc să rostesc în jur de 1 000 de cuvinte pe zi.

Eu și managerul fondului hedge am plecat apoi să luăm cina cu soția lui. O înșela, dar atunci nu știam asta.

* Fond de investiții cu număr limitat de investitori (cel mult o sută), care este administrat agresiv și deține atât poziții sigure, cât și poziții speculative (n. red.)

Citiseam toate cărțile lui favorite, așa că puteam să-i citez din ele. „Care sunt cărțile tale preferate?” m-a întrebat. I-am citat din acele cărți (rahaturi scrise de Ayn Rand). Apoi am citat dintr-un articol de cercetare pe care-l scrisese în 1969 și pe care-l găsisem îngropat într-o revistă.

M-a întrebat: „Ce alte subiectele mă interesează, în afară de finanțe?” Știam că-i place baseball-ul, așa că am vorbit despre diverse povești din baseball pe care le citisem recent. Baseball-ul e plictisitor.

Managerul fondului hedge mi-a dat bani, să-i gestionez. Era primul meu „job” în domeniul financiar. Într-un interval foarte scurt am dublat suma pe care o promisem de la el.

Cam un an mai târziu, am scris o carte despre cum făcusem asta. M-a concediat pe loc. Credea că am dezvăluit prea multe. Mi-a scris: „Relația noastră financiară s-a încheiat”.

Eu am scris: „Ba nu s-a încheiat. Îmi datorezi bani, fiindcă ai câștigat foarte mult de pe urma mea”. Așa că mi-a trimis imediat un cec.

Într-o zi trebuia să duc mașina tatei înapoi la reprezentanța auto. Tata suferise un atac cerebral, era în comă și n-avea să mai conducă niciodată o mașină. După ce am returnat-o, managerul fondului hedge m-a sunat și m-a invitat la cină.

M-am dus la cină și am început să beau destul de mult. Mă simțeam deprimat.

În dreapta mea era amanta. Și în fața mea se afla fiica managerului.

Eu eram timid și cam îndrăgostit de fiică, așa că am trântit singura întrebare care mi-a trecut prin cap: „Ia spune, ce părere ai că [managerul] și [amanta] se afișează atât de mult în public?”

[Fiica] s-a uitat la [amantă] și a zis: „Cred că e o târfă ahtiată după bani”. Apoi, s-a ridicat și a ieșit din restaurant.

Eram îngrozit și jenat. [Soția] chiar mi-a scris a doua zi, supărată pe mine, și [managerul] era supărat pe mine, până când,

în cele din urmă, le-am spus tuturor: „Asta e problema familiei voastre. Eu am propriile probleme de familie”.

Oricum, cartea mi-a apărut chiar după asta, și am fost concediat.

Toate acestea vor să spună că e mai bine să vorbești mai puțin.

Mai puține minciuni, mai mult timp ca să asculți și să gândești, și să visezi cu ochii deschiși. Mai puține situații stânjenitoare.

Mai puține măști pe care să le port. Garderoba mea mentală nu poate să adăpostească un număr nesfârșit de măști. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât scade numărul de măști care încap în garderoba aceea.

Alte avantaje când îți ții gura: nu-ți intră muște în ea. Îți intră și mai puțină mâncare, așa că mănânci mai bine.

Dai mai puține sfaturi. Oricum, nimeni nu urmează sfaturile pe care le dau eu. Oamenii fac ce vor până se rănesc, asemenea unui copil care pune degetele pe plită.

E mai ușor să spui adevărul. Asta înseamnă că trebuie doar să-ți amintești câte ceva.

Rostirea unei minciuni înseamnă că trebuie să-ți amintești, ȘI DUPĂ ACEEA să nu scapi din vedere minciuna. Prea mult stres! (Detectoarele de minciuni funcționează, de fapt, prin măsurarea nivelului de stres).

Faptul că faci mai puțină „gură” înseamnă că începi să-ți folosești mai mult ochii și urechile. Așa cum persoanele nevăzătoare au simțul auzului și al pipăitului mai dezvoltate.

Nevăzătorii par să-și fi transformat celelalte simțuri în superputeri.

Într-un anumit fel, cei care vorbesc mai puțin sunt asemenea supereroilor.

Dacă devii supererou și mă vezi zăcând abandonat în șanț, te rog să mă salvezi.

Credeam că am să trec cu mașina peste un bebeluș care traversează strada de-a bușilea.

„Ce bebeluș?” a zis instructorul meu auto.

Păi, DACĂ ar fi existat un bebeluș? Și dacă nu aș fi frânat?

„De ce să nu frânezi?”

Atâtea întrebări! E greu să conduci un vehicul metalic de două tone, cu 110 km/h, în parcare goală a unei școli. Și apoi să mergi pe autostradă pentru prima dată. Și apoi să execuți o parcare laterală!

Ai fi putut să dai pretutindeni peste bebeluși. De ce N-AR PUTEA SĂ EXISTE un bebeluș care să încerce să traverseze strada de-a bușilea?

Instructorul meu auto, care era tata, și-a ațintit privirea în față. La un moment dat a zis ceva despre copiii din Rusia Sovietică. Nu știu ce. Nu eram atent. Trebuia să fiu atent la copilași.

„De ce conduci așa încet?” m-a întrebat tata.

Oare el nu înțelegea pericolul?

Desigur că acumucid în mod regulat bebeluși atunci când conduc cu 110 km/h, în timp ce-mi beau cafeaua și scriu SMS-uri de pe telefon, și nici măcar nu observ.

Sute de bebeluși. Fac puncte cânducid bebeluși. Câștig jocul cânducid bebeluși.

Cui îi pasă măcar dacă euucid toți bebelușii care merg de-a bușilea pe autostradă? Încă îi văd cu ochiul minții. Sunt pretutindeni.

Dar acum am suficientă experiență ca să știu că atunci când trec peste ei cu mașina, cu zecile, nimănui n-o să-i pese, nimeni n-o să observe, nimeni n-o să le ducă dorul.

Asta e valabil și pentru blogging.

MĂ FAC VINOVAȚ DE A FI TORTURAT FEMEII

O torturam aproape în fiecare zi. Ajunsesem aproape de punctul în care nu mă puteam ierta pe mine însumi. Îmi amintesc de un moment trist și plin de durere, în care ea plângea și mă implora să mă opresc, dar eu nu puteam, pentru că sunt un dependent. Uneori, tortionarii nu se pot abține. Indiferent că sunt impulsionați de firea lor sau de educație, ei simt nevoia să continue.

Aveam 24 de ani și tocmai trimisese primul meu roman la vreo douăzeci de edituri și douăzeci de agenți. Dispusesem în mod ilegal de copiatorul de la studiile postuniversitare, chiar înainte să fiu exmatriculat (cc: Merrick Furst, în momentul de față unul dintre decanii de la Georgia Tech), ca să printez în jur de cincizeci de exemplare ale romanului meu. Toate editurile și toți agenții îmi răspuseseră cu o scrisoare-standard de respingere, dar încă nu aflasem asta. Nu știam decât că trebuia să scriu al doilea roman.

La câteva ore după ce am început al doilea roman, am avut îndoieli în legătură cu subiectul. Oare era plictisitor? Am început s-o întreb pe ea. Ne plimbam pe stradă, în Pittsburgh. Orașul Pittsburgh nu este locuit, așa că e OK să te plimbi pe stradă la orice oră din zi și din noapte. O întrebam întruna cine credea că ar alcătui publicul romanului. Eram sceptic față de toate răspunsurile ei, dar știam că, din moment ce deja investisem două ore serioase de muncă în această capodoperă, trebuia s-o termin, indiferent cât de mult mi-ar fi luat sau ce spunea ea. În cele din urmă, ea a zis: „Ai putea să nu mai vorbești pentru o clipă despre nenorocitul de rege David?”

Dar eu nu mă puteam opri. Luni întregi n-am vorbit decât despre asta. Scriam o mie cinci sute de cuvinte dimineața, citeam romane timp de vreo patru ore, ca să-mi mențin inspirația, și apoi scriam în jur de o mie cinci sute de cuvinte noaptea. În toate pauzele pe care le luam, discutam cu ea despre ce scriam.

Ea lucra la lucrarea sa de doctorat în antropologie. Ce subiect avea? N-am nici cea mai vagă idee. Eram împreună de trei ani. Locuiam împreună. Două dintre dulapurile noastre pentru cărți erau pline cu cărțile ei și două cu ale mele. N-am idee pe ce temă își scria doctoratul. Ceva în legătură cu femeile însărcinate din Sardinia. Cred că acum e avocată. Sau mamă. Sau avocată și mamă.

O dată am făcut o pauză. Era un concurs în care trebuia să scrii un roman într-un weekend. Eu am făcut-o. În jur de 120 de pagini. Era intitulat *The Porn Novelist, The Romance Novelist, the Prostitute, and They're Lovers (Autorul de romane pornografice, autorul de romane de dragoste, prostituata și amanții acestora)*. Fără să am pic de experiență în orice ar avea vreo legătură îndepărtată cu protagoniștii, pot să spun acum că e de necitit. Mai ales că l-am recitit cu câteva săptămâni în urmă.

Într-un final, mi-am terminat romanul și i l-am dat lui Sue K. să-l citească. I-aș folosi numele de familie, dar în urmă cu vreo doi ani m-a scos din lista de prieteni de pe Facebook, așa că poate dorește să-și păstreze anonimatul.

Am stat acolo în timp ce-l citea. Aproape că nu m-am mișcat deloc, pentru că e foarte important să citești reacțiile faciale ale fetei cu care ieși și cu care locuiești, și care îți citește cartea. De exemplu, dacă zâmbește ușor malițios, ar trebui să aflu la ce rând zâmbea malițios, de ce făcea asta și dacă zâmbetul acela era autentic sau mimat.

Nouă ore mai târziu, a terminat de citit toate cele patru sute șaisprezece pagini. A dat ultima pagină și a zis: „A fost fantastic. Chiar mi-a plăcut”. A repetat: „Chiar mi-a plăcut”.

I-am cerut să-mi spună cum se termină. Capitolul final era ca un fel de descifrare a codului în care fusese scris restul romanului, romanul nu putea fi înțeles fără acesta. Pentru că eram un artist.

Ea s-a înroșit toată. „A fost grozav”, a răspuns ea.

„Bine, dar spune-mi doar ce s-a întâmplat în ultimul capitol.”

„Sunt obosită”, mi-a spus. Stătuse acolo nouă ore. Nu-mi amintesc acum dacă îi adusesem ceva de mâncare în tot acest timp.

„Spune-mi măcar ce s-a întâmplat în ultimul capitol. Cum poți să spui că a fost grozav și să nu știi ce s-a întâmplat în ultimul capitol?” A început să plângă. Așa că am început s-o torturez, fiindcă îmi distrugea intenționat întreaga viață. Acum îmi pare rău. E avocată/mamă/profesor doctor respectat undeva în Statele Unite.

„Te rog”, a zis ea. „Am citit-o, dar sunt obosită acum. Pur și simplu nu-mi amintesc în clipa asta. Sunt într-o situație dificilă.”

„Nu, am răspuns. EU SUNT ÎNTR-O SITUAȚIE DIFICILĂ! Pentru că tu tocmai mi-ai citit romanul și acum trebuie să avem o discuție în legătură cu asta.”

Am continuat să fim prieteni vreo câțiva ani după ce ne-am despărțit. Vorbeam la telefon la fiecare câteva luni. La finele secolului XX, vechii prieteni care trăiau în orașe îndepărtate obișnuiau să facă asta. Urma să se căsătorească cu tipul pe care-l întâlnește după mine.

„Face jucării”, mi-a spus ea. „Și lucrează de-acasă, într-un atelier pe care și l-a amenajat el singur.” „Pare interesant”, i-am spus. „Înseamnă că e îndemânatic.” „O, da”, a zis ea și a chicotit. „E foaaarte îndemânatic.” Și, doar prin aceste cuvinte, a reușit să mi-o plătească.